

De meeste dromen zijn bedrog?

De meeste dromen zijn bedrog. Dit titelnummer van een bekende Nederlandse zanger is maar al te vaak waar. Dezelfde zanger heeft nog een titelnummer: 'De Waarheid'. Zelfs als je erop instelt, blijkt het bedrog soms nog groter dan verwacht. Zo droom ik al jaren van een Ferrari Challenge Stradale, met in mijn achterhoofd 'het zal door mij wel zo geïdealiseerd zijn, dat de waarheid wel eens hard aan zou kunnen komen'.

TEKST: ROGER LOMME | BEELD: BART WILLEMSTEIN

Mijn eerste kennismaking met de Challenge Stradale was in mei 2003 tijdens het FCN buitenlandevenement 'Andiamo a Lago di Garda'. Bij het Shell tankstation direct naast de fabriek in Maranello vulde ik mijn toenmalige 328 GTS met het zo begeerlijke vocht. Plotseling kwam uit het niets een bulderende Challenge Stradale aanzetten die keurig aan de aan de andere kant van de pomp geparkeerd werd. Het was een fabrieksrijder die met een proefrit in de weer was. Ik bekeek de Ferrari met een schuin oog en vond hem wel aardig, niet meer dan dat. De Challenge Stradale werd in die tijd door de pers afgeschilderd als een 'kale' 360 Modena waarvoor je veel meer geld moest betalen. Ik begreep het in die tijd ook niet zo, de matten eruit, andere spiegels,

andere grille, een andere uitlaat en een paar peekaatsjes meer en dan gewoon € 40.000, - duurder!

Mijn tweede kennismaking was een aantal jaren later en wederom bij een tankstation, maar nu in Duitsland. Terwijl ik de auto voltankte hoorde ik in de verte op de snelweg een hoog en hard geluid naderen. Enkele seconden later kwam een Challenge Stradale op volle snelheid voorbij razen. Het dopplereffect in optima forma: eerst een hoge schreeuw bij het naderen, daarna een sonore brom bij het verdwijnen van de bolide aan de horizon. Dat maakt indruk!

In de jaren erna volgde indruk na indruk, waarbij mijn beeld van een 'kale 360 Modena' langzaam werd omgevormd tot een beeld dat past bij de

ultieme rijmachine. Zo werd een jaar of vier geleden een goede vriend, die doorgaans heel bedeesd en bedachtzaam is, mentaal volledig van de kaart geveegd door de indrukken die de Challenge Stradale bij hem achterlieten. Hij raakte zelfs opgewonden van de steentjes die wild tikkend vanuit de banden tegen de binnenkant van de wielkasten werden gelanceerd. Het kale no-nonsense interieur dat dient als klankkast van het extreem harde geluid bij volle acceleratie. Het is een Ferrari die de zinnen maximaal prikkelt, het hoort er allemaal bij. Het filmpje van Sjoerd van Stokkum waarin hij de Challenge Stradale door vrijwel alle beschikbare tunnels in de Randstad jaagt, ik bekeek en bekijk het zeer regelmatig. De test van Vicky Butler-Henderson van het Engelse autoprogramma 5th Gear heb ik wellicht nog

vaker bekeken. Iemand met zoveel rijervaring en die zoveel begeerlijke auto's heeft gereden en dan nog haar enthousiasme niet meer in goede banen weet te leiden, het draagt allemaal bij aan de mythevorming als ik aan de Challenge Stradale denk.

Het wordt tijd voor het echte werk! Zoals al eerder beschreven, had ik mij ingesteld op een deceptie. Te vaak de filmpjes bekeken, te vaak de enthousiaste verhalen gehoord van rijders en bijrijders. Dat kan toch allemaal niet waar zijn? Soms is het beter het aanbod om mee te rijden af te slaan en de mythe te laten voortbestaan in je gedachten. Maar ja, als je dan het aanbod krijgt om eens mee te rijden, dan is de verleiding wel erg groot. Ik durf het aan, maar ben tegelijkertijd bang voor het uiteenspaten van een droom.

Het is donderdagavond, een graad of twaalf en een droog wegdek ligt op ons te wachten. De Challenge Stradale wordt gestart; een fractie van een seconde hoor je de startmotor draaien en met een luide knal start de machine. Een paar seconden draait de motor op hoge(re) toeren, daarna zakt het toerental en het geluidsniveau iets maar het geluid van een stationair draaiende Challenge Stradale blijft fantastisch. We laten de motor een minuut of vijf stationair draaien zodat de machine langzaam op bedrijfstemperatuur komt. Dan stap ik aan de passagierszijde in en vind vrijwel direct een goede zit. Met mijn lengte meevaller nummer één. Ik gesp de vierpuntsgordel om en geniet van de zit in deze rijmachine. De traction control wordt uitgezet, de eerste versnelling met de flippers aan het stuur ingezet en langzaam zet de bolide zich in beweging. De rit voert naar het nabijgelegen industrieterrein dat er 's avonds laat altijd verlaten bij ligt. Op weg er naartoe valt het rauwe schakelen op, het schijnt de consequentie te zijn van het gekozen rijprogramma: hardcore en zonder elektronica. Langzaam draaien we het industrieterrein op. Ik zet het rechterportieraam enkele centimeters open en hoor het sonore gegrom van de uitlaat. 'Zit je klaar', vraagt de chauffeur. Ik zit vol verwachting klaar! Dan, plotseling, lijkt het of er in mijn rug iets explodeert. Ik word in mijn stoel gedrukt en een enorme acceleratie

wordt mijn deel. Terwijl het snel aanzwellende keiharde geluid alle zintuigen op scherp zet, wordt met de flipper aan het stuur het volgende verzet ingeschakeld. Pang! En wéér zo'n enorme duw in de rug, pang! Volgende versnelling, de druk in de stoel neemt nauwelijks af en wéér die allesverzekende brul die over het lege industrieterrein schalt. Ik schreeuw het uit: 'Gaaf, gaaaaf, dit is gaaaaaaf!' Er doemt een bocht op, de chauffeur gaat vol in de keramische ankers, gaat naar het uiterst rechtse deel van de weg, neemt in één klap de bocht naar links en terwijl de bocht nog niet af is gaat hij vol op het gas. De Challenge Stradale breekt achter uit maar wordt direct door de ervaren hand gecorrigeerd. Wat volgt is een geweldige powerslide, driftend met de achterkant licht uitbrekend en de neus van de bolide die strak naar voren de richting aangeeft, de achterkant volgt wel! Nog steeds full-power lijkt het alsof de Challenge Stradale als door een lier uit zijn drift wordt getrokken. De achterkant krijgt weer volledig grip en we rijden op

volle snelheid rechtdoor. Weer een bocht in zicht, dit keer een rechtse. Vol in de ankers, in één klap de bocht in en weer zo'n heerlijke powerslide. Dit is verslavend merk ik. De manier waarop dit zinnenprikkelende spektakel zich afspeelt geeft het gevoel dat dit de normale manier is om een bocht te nemen met een Challenge Stradale. Geen gebeurt allemaal zo in control. Geen onverwachte bewegingen, geen gekraak, geen gepiep, het gaat allemaal in één vloeiende beweging. Ik kan er geen genoeg van krijgen. Wéér een lang recht stuk en wéér doemt een bocht op. En wéér die verpletterende vertraging, het strak insturen van de bocht en dan weer maximaal gas erop en driftend de bocht uit. Ik geniet met volle teugen. Dit spektakel maakt écht wat in mij los. Ik zit als een klein kind met een grijns van oor tot oor te schreeuwen van plezier. Het is fantastisch dit te kunnen meemaken. Ik beleef iedere seconde dubbel, dit is Ferrari-rijden op zijn best. Hier is hij voor gemaakt. Dit is nog veel meer droomauto dan ik ooit had kun-

nen bedenken. Bocht na bocht, acceleratie na acceleratie, het blijft één grote sensatie. Helaas komen aan al alle leuke dingen in het leven een einde en rijden we na een minuut of tien het industrieterrein weer af.

Rijdend op de Provinciale weg realiseer ik mij dat dit tot nu toe de meest memorabele autorit in mijn leven is. Geen deceptie, geen droom die uit elkaar is gespat. Het is waar, de Challenge Stradale is voor mij de ultieme Ferrari. Het is een controleerbaar beest, niets onverwachts, alles perfect uitgebalanceerd. Ik heb door mijn roze bril geen enkel minpunt kunnen ontdekken. Nou ja één zeer ernstig dan, ik kan hem mij op dit moment helaas niet zelf veroorloven, hoe graag ik het ook zou willen. Maar er is één spreekwoord dat mij voorlopig troost geeft: 't bezit van de zaak is het einde van 't vermaak. U hoeft geen medelijden met mij te hebben. Ik droom rustig verder maar nu met de wetenschap dat in dit geval dromen geen bedrog zijn... •